

KADİR
MANGA

SİNAN
CEMGİL

ALPASLAN
ÖZDOĞAN

SABIRSIZLIK ZAMANI

MAYIS 2019 3t1

Bir gün gelir, bütün nehirler kucaklaşırlar Denizlerle
Ve karanfiller güneşle buluşur günün kızıl şafağında
Savurur bizi hırçın dalgalar, ulaştırır yeni günlere
Bir tek çiçek kalmayacak zindanların karanlığında.

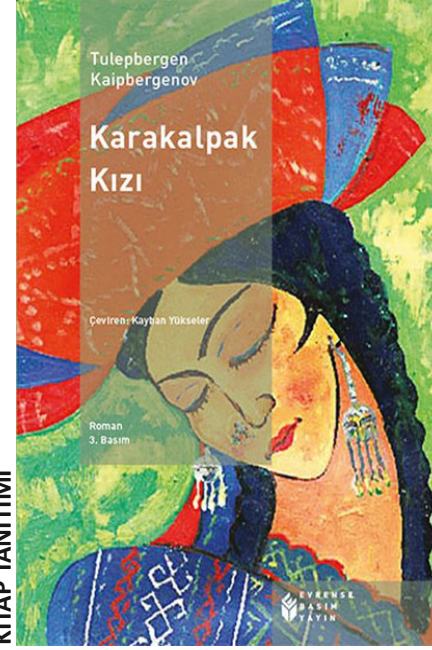
Adım deniz, ' D E V R İ M C İ Y İ M '...

 dobirligi68

 DOBirligi

 Devrimci Öğrenci Birliği

KARAKALPAK KIZI

1900'lerin başı... Rusya'da devrim oluyor... Ve bir Karakalpak kadının, beraberinde bir Karakalpak köyünün kaderi değişiyor...

Cumagül'ü annesininkinden farklı bir kader beklememektedir. Yıllar önce bay (bey) olan babası tarafından annesi çocuğuyla birlikte nasıl kapı önüne konduysa, yıllar sonra o da kızı ile sokağa atılıp kaderine terk edilecektir. Kaderini kendi elleriyle yaratmak için evleneceği kişiyi kendi

seçmesine rağmen, bunu değiştiremez Cumagül. Kucağında çocuğuyla sokağa atılıverir bir gün... Bu anneden kıza geçen bir kader değildir aslında. Bunun değişebileceğini, odun satmak için kasabaya gittiği ilk gün, tesadüfen duyduğu miting konuşmalarından öğrenir Cumagül : Kadınlar da erkeklerle eşit haklara sahiptir.

Karakalpakların ünlü yazarı Tulepbergen Kaipbergenov, değişim süresince yaşanan zorlukları, gerici kesimin devrimin hayat bulmasını engelleme çabalarını, Sovyetler'in karşılaştığı zorlukları, bayların (beylerin, toprak ağalarının) devrime karşı tutumunu, devrimin tüm Sovyetler'de hayat bulmada, hayatları değiştirmede karşılaştığı zorlukları bir küçük Karakalpak köyünü kendine sahne seçerek anlatıyor. Ve ortaya hem bir kadın, hem bir tarih, hem bir devrim romanı olarak okunacak keyifli bir roman çıkartıyor.

Sinema filmlerinin bu sektör içinde artık bir metaya dönüştüğü aşikar. Dolayısıyla yönetmenlerin bakış açısı toplumcu ya da muhalif olsa da bu sektör içinde kalabilmek adına kendi görüşlerinden taviz verebilmekte, zamanla da düzen içerisinde eriyerek burjuva kültüre dahil olmaktadır. Kuşkusuz bağımsız sinema örnekleri anlamlı olmakla beraber reformist konularından ötürü bakış açılarını da sinemaya yansıtmaktadırlar. Diğer taraftan dünyada ve yaşadığımız coğrafyadaki nesnel koşullar göstermektedir ki; insanlık yeniden devrimci bir yükseliş dönemine doğru hızla girmektedir. Emperyalist savaşlar, çok yönlü iktisadi-kültürel kriz ve bunalımlar bunun en bariz örneğidir. Tarihte olduğu gibi kuşkusuz bu günde insanlık kapitalizmin yıkım saldırılarına karşı ayaklanma ve devrimlerle karşılık verecektir. Dolayısıyla sınıfsız, sömürsüz, sınırsız bir dünyanın hayalini kuran her kesim yaklaşmakta olan fırtınaya hazırlanmak durumundadır. Biz tarafını işçi ve emekçilerden yana belirlemiş sinemacılar da bu hazırlıktan muaf değiliz. Bizler de sanat cephesinden, sinema özgülünde bu hazırlığın bir parçası olarak "Toplumcu Sinemacılar" adı ile bu yola çıktık.

Bizler sinemanın değiştirici-dönüştürücü gücünü işçi ve emekçilerin lehine önem bir silah olarak görmekteyiz. Sinemada sadece güzel öykü anlatısı değil fikirleri (marksizmi) işlemek temel amaçlarımızdan biridir. Kapitalizm toplumu sınıflara böldüğü gibi bilimi de parçalamaktadır. Kendi içinde "uzmanlık" alanları yaratarak sosyoloji, psikoloji, felsefe v.b gibi bilimleri birbirinden bağımsızmış gibi göstermektedir. Bu yanıla biz sinemada kadrajımızın içine gerçek hayatı koyarken, filmlerimizde bilimin bütünlüğü içinde koymayı ilke olarak görüyoruz. Bir diğer kaygımız bu gün var olan yozlaşmayla beraber sıkça sanatında konusu olan bireyi işlemektir. Burjuvazinin bireycilik anlayışına karşı bireyin toplumun bir parçası olarak kişi olabilmesi ve içinde yaşadığı toplum ile doğanın bir parçası olduğunu, dolayısıyla insanın bir nesne değil hayatın akışı içerisinde değiştirici dönüştürücü bir özne olduğunu vurgulamaktır. Kuşkusuz yolun daha başındayız ve kısıtlı imkanlarla üretimlerde bulunmaya çalışıyoruz. Bu yüzden dayanışmaya ve kolektif üretime dayalı yapımız en önemli avantajımızdır. Bizler inanıyoruz ki; sınıfsız, sınırsız, sömürsüz bir dünyaya bir gün mutlaka kameralarımızın vizörlerinden bakacağız.

İÇİNDEKİLER

6 Mayıs ve Gençlik	1
Gün Taksimi Fethetme Zamanıdır.....	2
Gündemden Notlar.....	3
Denizlerin Devrimci Davası Yenilmezdir.....	4-5
Anneler Günü.....	6-7
Yaşam Devrimden Yana.....	8-9
Şimdi Denizleşme ve Devrimi Büyütme Zamanı.....	10
Çürüyen Kapitalizm ve Gençlik.....	11
Bizim Deniz.....	12
Kadrajda Emek Var.....	13-14
Karakalpak Kızı (Kitap tanıtımı).....	15

6 Mayıs Ve Gençlik

Yine bir 6 Mayıs'a yaklaşıyoruz. Denizler'i anmak için yapmamız gerekenin, onlara duyduğumuz özlemden bahsedip onlara yazılmış şiirlerden birkaç mısra okumaktan ibaret olmayıp, verdikleri mücadeleyi anlamak ve onu daha ileri taşımak olduğunu hatırlamamız gerektiğini düşünüyorum.

Denizler, 60'lı yılların ortalarından itibaren proletaryanın ekonomik ve politik mücadelesinin yükseldiği, kitle hareketlerinin geliştiği devrimci bir dönemde yayılan öğrenci gençliğin mücadelesi içindeydiler. Yalnız Türkiye ve Kürdistan'daki değil, tüm dünyadaki devrimci mücadeleden, Küba Devriminden, Vietnam'daki devrimci savaştan, Filistin'deki büyük mücadeleden, Avrupa'daki 68 ayaklanmalarından etkilendiler. Sosyalizmin güçlü etkisiyle, enerjik bir şekilde ve cesurca tekelci sermaye egemenliğine karşı mücadele ettiler. Emekçilerin uğradığı yıkım, işsizliğin geldiği boyut, baskılar, saldırılar, kapitalizmin çelişkilerini daha somut biçimde görmelerini ve mücadelenin en ön saflarında yer almalarını sağladı.

Marksizm-Leninizm'in devrimci özünü kavrayarak reformist, oportünist hareketlerden sıyrılıp hızlı, şiddetli, yoğun pratikleriyle devrimci mücadelenin içinde yer aldılar. Onlar hayatlarını öylece bir serüven yaşamak için ortaya koymadılar. Birer öncü olarak kitleleri cesaretlendirme, devrime hazırlama misyonunu üstlendiklerinin bilincindeydiler. Devrime uzun bir mücadeleden geçilerek gidileceğinin, içinde buldukları her bir eylemin, ayaklanmanın, çatışmanın birer adım olduğunun bilincindeydiler. Proletarya enternasyonalizminin gerçek temsilcileri oldular ve devrimci kararlılıklarını idam sehpasında dahi sürdürdüler. Denizler zora dayalı uzlaşmaz mücadelenin temellerini attılar. Şimdi biz onları anmak istiyorsak, onları anlamalı uzlaşmaz devrimci mücadelelerini bugüne taşımamızdır. Onların kararlı devrimci çizgisinin daha ateşli birer savunucusu olmalı ve onu aşarak daha ileriye, zafere götürmeliyiz.

İstanbul'dan DÖB'lü Bir Öğrenci

KADRAJDA EMEK VAR

"Sinema tüm sanatların içinde bizim için en önemli olanıdır."

Lenin

Sanat, insanın doğayla çelişkisi ile başlar. İnsanın doğayla en temel çelişkisi ise hayatta kalma ve türünü devam ettirme savaşıydı. Bu savaşı içinde insan başta bilinçsiz fakat zamanla da bilinçli sanatsal üretimlerde bulunur. Kendisinden bağımsız ve somut olan doğanın kendisini

soyutlar ve tekrar somut bir üretim olarak aktarır sanatçı. Kuşkusuz bu tarihin belli dilimlerinde farklılıklar gösterebilir. Fakat insanın bilinçli olarak sanat üretmedeki dönemleri için değişmeyen ortak koşul, toplumsal altyapının belirleyiciliğidir. Diğer taraftan bilinçli olarak sanat üretme dönemi, kendi içinde "sanatçı" kavramını doğurur. Bu yanılla da toplumun, dolaysız bir şekilde sınıflara bölündüğünü ve var olan bağımsız gerçeği hangi sınıf adına sanatsal bir üretimden geçirileceği meselesi, sanatı ve sanatçıyı havada duran bir kavram olmaktan çıkarıp, ayakları yere basan bir olgu haline getirir. Ezilen bir sınıfın sanatçısı mı yoksa ezen egemen sınıfın sanatçısı mı? Tam da bu noktada sanat iki yol çizer ve yollar devam ederken sanatçının yolu belirir. Kuşkusuz bu, her coğrafyada kendine özgü koşullarıyla ortaya çıkar. Tarihin derinliklerinden günümüze ve tabii ki geleceğe uzanan bu yol yaşadığımız coğrafyadan da geçmiş kendi yolcusunu (sanatçısını) yaratmıştır. Tarihteki bu uzun ve zorlu yolculuk, düz, engelsiz ve çiçeklerle bezeli değildir. Aksine ayaklanmalar, savaşlar, ölümler, darbeler, mücadeleler, direnişler, zafer ve yenilgilerle doludur. Zira sanatın bu uzun ve zorlu yolu aynı zamanda toplumların yoludur. İnsanlık toplumsal evrim ve devrimlerle beraber bugün yolculuğunun en vahşi evresini yaşamaktadır zira; finans kapitalizm durağındayız. Kapitalizm doğuşundan itibaren toplumu çok keskin toplumsal sınıflara bölmekle kalmayıp, emperyalizm ve ulaştığı finans kapitalizm evresiyle beraber artık kişileri dahi yoz ilişkiler cenderesinde kendi iç kişiliğine parçalayarak hastalıklı bir toplum yaratmaktadır. Savaş, bunalım, kriz ortamında milyonlarca emekçiyi yozlaştırıp uyuşturmanın en önemli yöntemlerinden biride sinemadır. Sinema ise artık sadece sanat olmaktan çıkmış ekipmanları, çekim süreci, festivalleri ve film dağıtım şirketleriyle adeta bir sektör halini almıştır. Öyle ki sinema salonları dahi hızla kapanıp filmler artık kapitalizmin tüketim mabedleri olan AVM'lerde gösterilerek tüketim kültürünün bir parçası haline getirilmektedir.

*En uzun koşuysa elbet
Türkiye'de de Devrim*

*O, onun en güzel yüz metresini koştu
En sekmez luerin namlusundan fırlayarak ...*

*En hızlıydı hepimizin,
En önce göğüsledi ipi...*

*Acıyorsam sana anam avradım olsun
Ama aşk olsun sana çocuk, Aşk olsun...*

CAN YÜCEL

Bir 1 Mayıs daha yaklaşıyor. Proletaryanın kapitalizme karşı savaş günü kutlu olsun. Dünyanın her yerinde Afrika'dan Asya'ya, Latinlerden, Kuzey Amerika'ya, oradan Avrupa, Ortadoğu, Kürdistan ve Türkiye'ye kadar işçiler, emekçiler, gençler eylem alanlarını dolduracak. Yoğun emek sömürsüne, ağır çalışma

şartlarına, açlığa, yoksulluğa, kapitalizmin onları geleceksizliğe mahkum etmesine karşı kavga büyümeye devam edecek. Dünya genelinde kapitalizm artık insanlığı ileriye götürecek bir toplumsal sistem değil, tersine insanlığın tüm birikimini, gelişimini, potansiyelini ve dünyanın kendisini daha fazla kar ve sermayenin çıkarları uğruna yıkıma uğratan bir konuma gelmiştir. Yaratılan tüm değerler ve güzellikler sermaye sınıfı ve onların hizmetkarları daha iyi yaşasın diye çocuk yaşta işçiler, genç işçiler acımasız ve katı bir sömürüye tabii tutuluyor. Eğitim sistemleri sermayeye daha nitelikli kadro yetiştireceğini diye insan gelişiminin ihtiyaçları ve öncelikleri değil sermayenin ihtiyaçları gözetilerek düzenleniyor. Geleceğin genç işçileri, emekçileri olacak biz öğrenci gençlik bilimsel, parasız, anadilden yoksun bir eğitim süzgecinden geçerken gerici ideolojilerin ve geleceksizliğin sarmalında umutsuzluğa, karamsarlığa ve yıkıma sürükleniyoruz. İnsanca ve özgür yaşamın anlamını kapitalizmin dar burjuva sınıf bakış açısına hapsedildiği kapitalist sistemde, emekçi halklardan, işçi sınıfından, gençlikten ise bir ses yükseliyor: yeni ve özgür bir dünya için savaş çağrısı... İşte bu 1 Mayıs bu savaş çağrısının eylemlerde, miting alanlarında haykırılacağı, savaşı, sömürsüz bir dünya talebinin dillendirileceği bir gün olacak! Liseli, üniversiteli, işçi gençlik...Bizleri geleceksizliğe, yoksulluğa, gericiliğe mahkum etmeye çalışanlara karşı gün kavgayı büyütmenin zamanı! Her birimiz geleceğin işçileri olacağımıza göre, kurtuluşumuz işçi sınıfının kurtuluşu ile ortaktır. Gün işçi sınıfının yanında devrimci iktidar ve sosyalizm mücadelesini büyütme zamanıdır! Gün Taksim'i fethetme zamanıdır!

Şimdi Devrim Zamanı! Yaşasın 1 Mayıs!

İşçi Sınıfı Özgürleşmeden, Öğrenci Gençlik Özgürleşemez!

Gündemden Notlar

- İstanbul Küçükçekmece'de beş yaşındaki bir kız çocuğu kimliği belirlenemeyen bir kişi tarafından cinsel saldırıya uğradı.
- İstanbul'da Avcılar istikametine giden bir metrobüste 23 Nisan'da Fatih Özdemir isimli bir erkek, bir kadına cinsel tacizde bulundu.
- Kale Kayış işçileri 2 aya yakın süredir iş sağlığı ve güvenliği tedbirlerine uyulmadığı için fabrika önünde eylemde!
- Telefonla bağlandığı Beyaz Show'da "Çocuklar ölmesin!" dediği için yargılanan ve aldığı 1 yıl üç aylık hapis cezasının infazı 2 kez ertelenen öğretmen Ayşe Çelik 17 Nisan'da tekrar tutuklanıp ardından tekrar tahliye edildi.
- 13 Nisan günü akşam saatlerinde arkadaşlarıyla Amed'te bir parkta oturan Recep Hantaş, polis tarafından başından vurularak infaz edildi.
- Aile Çalışma ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı Türkiye'deki yoksullaşmayı bir kez daha gözler önüne serdi. 3 Milyon 494 bin 932 yurttaş sosyal yardımlardan faydalanmak zorunda kaldı.
- Leyla Güven'in Abdullah Öcalan'a uygulanan tecridin kaldırılması talebiyle Diyarbakır E tipi cezaevinde başlattığı ve tahliyesi ardından evinde sürdürdüğü açlık grevinin 163. gününde!
- Lübnan'da başta başkent Beyrut olmak üzere 16 Nisan günü, bir çok yerde binlerce işçi sokaklara çıkarak bütçede öngörülen ücret kesintilerini protesto etti.
- Gebze M tipi Kadın Kapalı hapisanesi önünde tutsak anneleri nöbet eyleminin 19. gününde devletin kolluk kuvvetleri tarafından saldırıya uğradı.
- 19 Aralık 2018'de Sudan'da ekonomik kriz sebebiyle başlayan gösterilerin, bir ayaklanmaya dönüşmesiyle 30 yıllık Ömer El Beşir iktidarı yıkıldı.
- Edirne İl Müftülüğüyle masaya oturan MEB "Dersimi camide yapıyorum" protokolü kapsamında küçük yaştaki öğrencileri ders saatinde camilere taşıdı.
- ODTÜ'de 10 Mayıs günü gerçekleştirilmek istenen Onur Yürüyüşü polis saldırısı ile engellenmeye çalışılarak 17 öğrenci gözaltına alındı. Akşamında bırakılan öğrenciler ile birlikte ODTÜ öğrencileri de 13 Mayıs günü okulu boykot eylemi yaptılar.
- Afganistan'da Kadın Hakları savunucusu ve gazeteci Mena Mangal Kabil'de sokak ortasında katledildi.

ÇÜRÜYEN KAPİTALİZM ve GENÇLİK

Ekonomik, siyasal ve politik krizlerin dünya çapında ciddi boyutlara geldiğine hepimiz şahitlik ediyoruz.Tarihin çöplüğüne yaklaşan kapitalizm çözülme yaşıyor.Kendi doğası gereği kapitalizm insani ilişkileri, toplumu, doğayı yıpratıyor ve yabancılaştırıyor. Kendi ürettiği

metayı satın alamayan işçi, kendine yabancılaşıyor.Ve işçinin ürettiği artı değerlerle sermayesini arttıran burjuvazi, aslında şu gerçeği de biliyor; işsiz orduyu bir yandan büyürken,devrim de güçleniyor. Devrimi ezmeğe çalışan burjuvazi gençliğe farklı biçimlerde oynuyor; Gençlik ; çeteleşme, madde bağımlılığı, hırsızlık, fuhuş, kredi kartları gibi araçlarla bağımlı hale getiriliyor ve çürütülmeye çalışılıyor.Diğer yandan dadinci-gerici eğitimle, sorgulamayan, bilimden uzak bir gelecek vaatediyorlar.İşsizlik dolu bir gelecek bekliyor bizleri. İşsizlik , ekonomik kriz, taciz tecavüzler, katliam ve intiharlar, saldırılar ve şiddet bu kadar artmışken biz gençler yalnızca üzülmüş veya sosyal medyada paylaşarak bir şeyleri değiştiremez, durduramayız.Elbette ki sosyal medya ve haberlerin duyulması önemli fakat oturduğumuz yerden yakınmak yeterli değil.Peki biz gençler yapılan bunca zulme, işsizliğe, tacize, tecavüze, lgbt+ bireylerine yapılan ayrımcılığa, kadınların eve hapsedilmesine karşın ne yapmalıyız ? Öncelikle bizlerin de kitlelerin bir parçası olduğumuzu unutmamalı ve birlikte hareket edince neleri başarabileceğimizi unutmamamız gerekli. Halkların sokaklarda bir birlikteliği olduğunu biliyoruz fakat bunun daha örgütsel ve dinamik alt yapılarını oluşturmalı ve gençliğin anti faşist örgütlenmelerini okullarda, sokaklarda, mahallelerde oluşturmalıyız. Milyonlar sokaklara döküldüğünde onlara öncülük etmeli ve iktidarı hedeflemeliyiz. Çünkü iktidar hedefi olmayan kitleler, devrim güncelliğinden uzaktadırlar. Zafere Kadar Genç Yoldaş dergisinden alıntı yapmak istiyoruz; "Bizler Denizlerin yoldaşlarıyız. Onlar bugün için idamlara yürüdüler.Bizler Sinanların yoldaşlarıyız, onlar bugünler için Nurhaklarda katledildiler.Koşullar bizden yana ve belki de her şey 'hadi yapalım şu işi' diyecek cesur gençlere bağlı, koşullar bizden yana çünkü devrim güncel ve sosyalizm güçlüdür!" Ve son olarak ;

"Esas olanın değiştirmek olduğu mücadelede, gençlik dünyayı devrimci eylemle değiştirecek!"

M.DEVRİM

ŞİMDİ DENİZLEŞME VE DEVRİMİ BÜYÜTME ZAMANI!

Denizlerin idamının üzerinden tam 47 yıl geçti. O günden bugünlere binlerce genç devrimci, Denizlerden aldıkları mirasla açılan yol, yakılan devrim meşalesi eşliğinde emin adımlarla devrim yolunda yürümeye devam ediyor. Deniz, Yusuf, Hüseyin üç koca yürekli insan, üç mükemmel kafa, üç militan komünist. Denizler 68 kuşağının yetiştirdiği pratik, önder karakterdeki devrimcilerdi. Liderlik yeteneği, öne atılabilmek için cüretleri ve devrimci iradeleri Denizleri mücadelenin en ön saflarına kadar taşımıştır. Denizler buldukları dönem içerisinde işçi grevlerinin yanında, yoksul köylülükle birlikte, gençlik eylemlerinin en önünde en ateşli bir şekilde kavgayı sürdürmüşlerdir. 71 silahlı çıkışıyla burjuva parlamenter ahmaklığı mahkum ederek devrimin zora dayanması gerektiğini pratikleriyle kanıtlamışlardır. 71 çıkışı Türkiye ve Kürdistan tarihinde zora dayalı devrimin adımlarının örüldüğü, yolunun belirlendiği bir süreç olmuştur. Denizler okul sıralarından, Beyazıt'a, Filistin'den Nurhaklara devam eden mücadelelerinde her zaman bir yol açmayı seçtiler, verili olanla yetinmediler. Gençliğin akademik özgürlüğünün, bir devrimden bağımsız olmadığını, halkların kurtuluşunun birlikte bir mücadeleden geçtiğinin bilinciyle yürüdüler. Düşmana karşı amansız bir kararlılık ve cesaret timsali olmaları bizlerin bu yolda emin adımlarla yürümesini sağlıyor. Faşizmin toplumun tüm ilerici kesimlerini tehdit ettiği şu günlerde bir kez daha Denizleşmenin ne kadar önemli olduğunu görüyoruz. Ekonomik ve siyasal bir krizi derin bir şekilde hisseden sermaye sınıfı devrime karşı kendi egemenliğini koruma derdine düşmüşken, Denizlerin yarattığı pratik ve devrimci uzlaşmaz çizgi gerçek kavga yolunu gösteriyor. Denizleri maceracı, romantik ya da Kemalist göstermek isteyen tüm bu gerici unsurlara karşı, Denizlerin devrimci davasının uzlaşmaya değil kavgaya, kısmi kazanımlara değil gerçek kurtuluşa dayandığını göstermek lazım. Bizleri başarısızlığa, umutsuzluğa, korkuya mahkum etmeye çalışanlara karşı Denizler gibi cüreti kuşanmak lazım. Gençliğin yolu reformculuk değil Denizler gibi yılmaz devrimci savaşım olacaktır! Şimdi Denizleşme ve devrimi büyütme zamanı!

DENİZLERİN DEVRİMCİ SAVAŞI YENİLMEZDİR!

KAHROLSUN FAŞİZM, YAŞASIN MÜCADELEMİZ!

İDAMLAR BİZİ YILDIRAMAZ!

DEVİRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ (DÖB)

DENİZLERİN DEVRİMCİ DAVASI YENİLMEZDİR!

Denizlerin idamlarının üzerinden 47 yıl geçti. 68 kuşağının ve 71 silahlı çıkışının önderleri Denizlerin yarattığı devrimci pratiğe dair çokça yazıldı, çokça konuşuldu. Fakat Denizlerin mücadelesinin devrimci içeriğini gerçekten anlamak, onu bugünün gözüyle fakat o günkü koşullar içerisinde değerlendirmek çok önemli bir yerde duruyor. Bugün üzerinde yaşadığımız topraklarda Denizler, milyonlarca işçi, emekçi, gencin kalbini kazanmışken, reformist siyasal hareketler onların mücadele pratiğini, yürüdükleri yolu ve devrimci iddialarını romantik, maceracı olarak yansıtıyor ya da onları akademik talepler için savaşmış öğrenci önderleri olarak gösteriyor. Bu yüzden bugünün ideolojik mücadelesini sürdürürken de Denizleri anlamak ve savunmak başka bir yerde duruyor. Çünkü Denizleri anladığını, onların mirasını taşıdığını iddia eden reformizm 71 silahlı çıkışının, devrimci zorun, uzlaşmaz mücadele çizgisinin içini boşaltıyor ve bunu çok farklı biçimlerde gerçekleştiriyor. Bugün reformist-oportünist siyasetlere, reformizm batağında yüzen gençlik örgütlerine Denizleri nasıl anladıklarını sormak lazım. Çünkü Denizlerin pratiği üzerinde yaşadığımız topraklarda alışlagelenin, rutinin, parlamenter budalalığın üstüne kalın bir çizgi çekip, devrimin yolunu açmayı başardı. Bu öyle bir etkiydi ki gencecik insanların açtığı bu yoldan binlerce genç devrimci kavgayı büyütmeye devam ediyor. Bu sadece insanların kavgaya katılmasını değil aynı zamanda devrim saflarında bugüne kadar emin adımlarla yürüyebilmesini sağladı. Sokakta yürüyen herhangi bir gence veya işçiye Denizler kimdir veya bu topraklarda öyle nasıl izler bırakmıştır sorusu sorulduğunda bizlere verecekleri cevaplar devrimin kendisi olacaktır. Denizlerin devrimci olduğunu, mücadelelerinin işçilerin, emekçilerin kurtuluşu için gerçekleştiğini bu ülkede yaşayan çoğu dürüst işçi, emekçi, genç kabul etmekte, onlara büyük bir hayranlık duymaktadır. Türkiye devrimci hareketi açısından ise Denizlerin mücadelesi ve yarattığı pratikler, bıraktıkları izler bizlerin hala önünü aydınlatıyor.

K.Taylan Kızıldağ 4

Denizler kabına sığmayan, var olanla yetinmeyen, daha ilerisini, daha fazlasını yapmak için hayatlarını ona göre şekillendiren ve bu topraklarda ilk defa proletarya enternasyonalizmi bilinciyle mücadele eden devrimcilerdi. Öğrenci hareketinin içinde önderleşen Denizler, öğrenci gençliğin okul duvarlarına hapsolmaması gerektiğinin, mücadelenin kampüslerden sınıfın yanında, köylülerin kavgasıyla omuz omuza yürümesi gerektiğinin örneğini yarattılar. Öğrenci gençliğin akademik, demokratik sorunlarının çözümünün siyasal özgürlükler kazanılmadan gerçekleşmeyeceği gibi öğrenci gençliğin toplumdan bağımsız, kendi başına bir adacık olmadığını ortaya koydular. Denizler ortaya koydukları pratikle dönemin lafazanlıkta daha basiretli, parlamentarizme bulanmış, uzlaşa peşinde koşan çevrelerin hepsinden daha öne çıkıp, gerçek kurtuluş yolunu göstermeyi başardılar. Denizleri anladığını, onların mirasını sürdürdüğünü iddia eden kimi çevreler bugün faşizmin geriletilmesi adına parlamenter çizgiye saplanmış durumda ve dahası gençliği CHP' nin peşine takmaya çalışıyorlar; faşizmin iç başkalaşım geçirdiği gibi absürt teorik çözümler yapanlar da yok değil. Bunlar, üniversitelerde devrim mücadelesinden bağımsız yürüyen akademik mücadele öneriyorlar. Aslında her dönemin kendi reformist eğilimleri bulunuyor. Denizlerin döneminde okullarda pasifist anlayışlarla, okul yönetimleriyle uzlaşarak özgürleşeceğini düşünen siyasal eğilimler bugün farklı biçimlerde varlık sürdürüyor. Kısacası reformizmin biçimi değişse de özü olan sınıf uzlaşmacılığı ve reformculuk hülyaları değişmiyor. Üniversitede, lisede, sokakta birleşmiş bir reformizm, Denizlerin adını kullanarak, onları sahipleniyormuş gibi hareket ederek gençliği aldatıyor. Gençliğe uzlaşa ve beklemeyi öğütleyen bu yaklaşımlara karşı, Denizleri romantik, maceracı öğrenci liderleri olarak anlatan reformistlere karşı politik teşhir, eleştiri ve ideolojik mücadeleyi yürütmeliyiz. Bugün gençliğin devrimci safları Denizleşerek doldurması gerektiği günlerde, bu yaklaşımlar tehlikeli ve bir o kadar yıkıcıdır. Denizlerin devrimci davasının yenilmezliğini, Denizlerin gerçekten ne için savaştığını ve bugün Denizlerin gerçek yoldaşlarının kimler olduğunu herkese anlatmalıyız. Sınıf uzlaşmacılarının, devrime cüret edemeyenlerin Denizleri sahiplenmesi, kabul edilemez. Sermaye sınıfı ve faşist devlet, gençliğin Denizleşmesinin önünü alabilmek için, paralı yazarlarına Denizleri çarpıtmak için bir servet harcıyor, reformizm Denizlerin adını kullanarak gençliğin aklını bulandırıyor. İşte bu yüzden, Denizlerin davasının yenilmezliğini göstermek, dindar ve kindar bir nesil isteyenlere karşı, Denizleşen bir gençli yaratmak için çok daha fazla çabalamalı, gerçek anlamda Denizleşmeliyiz.

Durum düşünülmenin aksine. Yaşam bizden yana akıyor. Yeni Evrenin Devrimleri kitabında, yazar Setenay Berdan bu durumu çok iyi özetlemiştir: “Devrim üzerine söylenen karamsar ve pasifist düşüncelerin temel aldığı argümandır kitlelerin duyarsızlığı, umarsızlığı en çok da umutsuzluğu... Böyleleri, ya toplumsal devrimler üzerine kafa yormamışlardır ya da bu devrimlerin gerçek tarihine ilişkin hiçbir fikirleri yoktur. Oysa umutsuzluktan, cehaletten, umarsızlıktan besleyen tek bir devrim bile yok. Üstelik bu yeni bir olgu değil, yani günümüz devrimlerinin ayırt edici yanı değil. Hayır. Geçmişteki devrimlerin hemen hepsinde benzer bir çırpını, umutsuzluk ve köşeye sıkışmışlık halleri büyük rol oynar. Hatta denilebilir ki; patlamaya neden olan, hemen her zaman, en koyu karanlıklar zamanıdır. Karanlıkta sezgiler keskinleşir. Ve aydınlığa ne kadar yaklaşmışsak, o kadar çekilmez olur karanlık.” (Bkz, Yeni Evrenin Devrimleri sf. 22) Başka bir örnek ise: Bolşevik Parti'nin en önemli, yetkin iki kadrosu Lenin'e şu soruyu yöneltmişlerdi: “Umutsuzluğun ve kayıtsızlığın zafer kazandığı oldu mu hiç?” Lenin ise: “Sizler tarihte ezilen sınıfların kitlelerinin, uzun acılar, her türden son derece derin krizler tarafından umutsuzluğun eşğine itilmeden çılgınca savaşta muzaffer olduğu böyle ayaklanma örnekleri biliyor musunuz?” cevabını vermişti. Hem Setenay Berdan'ın hem de Lenin'in sözleri üzerinde yaşadığımız topraklardaki durumu çok iyi bir biçimde anlatmaktadır. Bu sözlerden hareketle şunu ifade edelim; çürüyen ve asalaklaşan kapitalist sistem ve kapitalist toplumda yaşamının daha iyiye gideceğine inananların sayısı her geçen gün azalmaktadır. Ama bu durum yeni bir topluma yani sosyalist bir topluma olan umudu da büyütülmektedir. Yani sosyalizmin maddi temeli güçleniyor, ama aynı zamanda sadece maddi temeli değil, yaşamın dışına itilen, açıklıkla, yoksullukla, baskıyla karşı karşıya bırakılan öznel güçleri de önemli ölçüde güçlenmektedir. Emperyalist-kapitalist sisteme karşı harekete geçecek yığınların geniş bir kesimini oluşturan gençlerin mücadelede ve devrimlerin zafere ulaşmasında oynadığı role ve gençliğin bu pratikte üzerine düşen sorumluluklara değinelim: Devrimin tayin edici, dinamik gücü gençliktir. Gençliğe devrimci politikaları götürmek gerekiyor. Liselerden üniversitelere, atölyelerden sokaklara dek uzanan her alanda gençliği devrimci politikalar etrafında örgütlemek en başat görevdir. Gençliği devrimin güncel olduğuna ikna etmeliyiz, onlara devrimin zorunluluğunu kavratmalıyız. Yaşamın devrimden yana aktığını, eğer zafer istiyorsak bunu birlikte başarabileceğimizi her defasında dile getirmeliyiz. Üniversitelerde, sokaklarda, gençlik kitesinin bulunduğu her alanda devrimin sorunlarını tartışmalıyız. Gençliğin dikkatini iktidar mücadelesine çekmeliyiz. Bunları gençliğin geniş kesimine ulaştıramadığımız vakit onları devrimin etrafında kenetlememiz daha güç olacaktır. Bu çalışmalarını sürdürürken bazen olumsuz durumlarla da karşılaşabileceğimizi unutmamalıyız. Fakat her ne olursa olsun karşılaştığımız olumsuz durumlardan dersler çıkarıp onlara karşı dik durmayı bilmeli, umutsuzluğa sürüklenmemeliyiz. Bizler aynı kararlılıkla ve ısrarla ajitasyon, propaganda ve siyasal faaliyetlerimizi örgütlü gücümüze güç katmak, gençliğin devrimci savaş örgütü durumuna dönüşmek için geliştirmeye devam edelim.

YAŞAM DEVRİMİDEN YANA

Bugün emperyalist-kapitalist sistemde toplumun üretici güçleri, kapitalist üretim ilişkilerinin dar sınırlarına artık sığmayacak bir gelişim düzeyine ulaşmıştır. Yani tarih sahnesine ilk girdiği dönemlerde ilerici bir üretim tarzı olan kapitalizm, tek atımlık ilerici barutunu tüketerek, artık hem insanlığın gelişimi hem de kendi iç

dinamiklerinin gelişimi açısından bir ayak bağı olmuştur, gerici bir güce dönüşmüştür. Bu çürüme ve gerileşme eğilimi, yaşanan ekonomik ve siyasal kriz ile birlikte her geçen gün emekçi halkları, işçi sınıfını sefalete sürüklüyor, yoksullaştırıyor. Gençlerin gelecek kaygısı büyüyor ve Kürt halkı büyük ve derin acılara sürükleniyor. Bu noktada Türkiye ve K.Kürdistan topraklarında bugünlerde kimsenin dilinden düşürmediği, bu sistemin değişmeyeceği konusu üzerine karamsar söylemleri içeren kitlelerin pratik mücadeledeki atıllığı konusuna dikkat çekmek gerekiyor. Geniş kesimler toplumsal hareketin, kitle mücadelesinin önceki dönemlere görece daha hareketsiz ve karamsar olduğundan yakınıyor. Birçok insanın mücadele etmek isteyip, eskisi gibi yaşamak istemediği ve daha iyi ve özgür bir yaşam istediği ama bu idealler için yeterince hareket etmediği bugünlerde bu durumu tekrardan irdelemek gerekiyor. Aksine kitlelerdeki umutsuzluk, karamsarlık, bıkmışlık, düzene ve devlete olan öfke, değişimin köklü olacağını haberini veriyor bizlere. İki ülkede de ayaklanmanın, devrimin öznel ve nesnel koşullarının olgulaşmakta olduğunu emekçi kitlelerdeki umutsuzluk, karamsarlık, bıkmışlık ve düzene karşı öfke duygusunda görebiliriz. Büyük bir kesim şu sözleri söylemekte: "Düzen partilerinin hiçbirinin birbirinden farkı yok, bu hükümetin yerine kim gelirse gelsin yine biz yoksulluk içinde, sefalet içinde yaşamaya mahkum bırakılacağız." Kitleler bu durumu umutsuzluk içinde belirtmektedir. Ama aynı zamanda emekçi halklardaki dinci-faşist iktidara karşı öfke patlamasını da görüyoruz. Yine bir röportajda yaşlı bir teyze konuşmaya başlamadan önce "Biliyorum bunları söylemek artık bu ülkede suç ama beni bu yaşımdan sonra hapse de gönderseler bu gerçekleri söylemekten vazgeçmeyeceğim" dedi ve faşist devlete olan nefretini, kinini gösterdi, herkesin ses çıkarmasını istedi. Gençlik kitlelerinde ise durum çok da farklı değil. Özelde öğrenci gençlikte, herkes kendini potansiyel bir işsiz olarak görüyor, geleceksizlikle karşı karşıya kaldıklarını belirtiyor ve bu durum ile birlikte gençlikte geleceğe dair bir belirsizlik ve çıkışsızlık olduğunu görmekteyiz. Bu ve benzeri örnekler coğrafyalarımızda, toplumun tüm yaşayan hücrelerinde fazlasıyla mevcut, verdiğimiz örneklerin sayısı da artırılabilir.

ANNELER GÜNÜ(!)

Kapitalist sistemde, tüketim ve karı arttırma amacı ile her sene "anneler günü" diye kutlanan gün, bu sene de çoğu yerde annelere alınan hediyelerle kutlanacak. Her sene cafcacı reklamlarla, duygu sömürüsü ile annelerimizin değerli olduğunu bizlere anlatan kapitalizmin televizyonlarda ki, reklamlarda ki maskesini indirip, kapitalist sistemde annelere verilen değeri günümüzde ki Türkiye ve Kürdistan coğrafyasına bakarak bir değerlendirelim. "2019- Türkiye ve Kürdistan koşullarında anne olmak";

Sınıflı toplumlarda elbette, her anneyi aynı kefeye koymamak gerekir. O yüzden "anne olmak" kavramını işçi- emekçi annelerden, beyaz tülbentli barış annelerinden, Cumartesi annelerinden, hapisane önlere nöbette olan annelerden hareketle anlatacağız. Temelde aile ve aile bireylerinin konumları, mülkiyeti, miras yoluyla kuşaktan kuşağa aktarabilmeye yarar ve sınıflı toplumla

birlikte ortaya çıkmıştır. Kapitalizmde ise aile kavramı erkeğin çalışması, kadının eve kapanarak eşinin ve çocuklarının yaşamını kolaylaştırması üzerinden şekillenmiştir. Bir kadın olarak zaten ezilenin de ezileni olan annelerin çoğu, kapitalist sistemde ki aile anlayışı itibarıyla çalışıyor olsa dahi babanın da, çocukların da cefasını çeken, temizliğini, yemeğini yapan bir konumdur. Bununla birlikte anneler ev içerisinde şiddete de maruz kalır, bu durum özellikle yaşam standartlarının kötü olduğu, yani yoksul aileler de daha çok görülür. Bütün bunların yanı sıra tarihi katliamlardan ibaret olan Türkiye ve Kürdistan 'da anneler, ya zorla askere gönderilen oğlunun ya da devlet tarafından katledilen çocuğunun haberini alıyor, bazen de tacize-tecavüze uğrayan kızının... Elbette ki insani değerlere sahip olan her kişinin zoruna gideceği durumlar bunlar. Ancak doğumdan itibaren çocuğunun bütün fiziksel veya psikolojik ihtiyaçlarını karşılamaya çalışan ve eve kapanıp çocuğuna bakarak sürdürdüğü yaşamının merkezine çocuğunu koyan anneler için çocuğunu kaybetmek, bunu yaşamayanların hayal edemeyeceği derece de büyük bir acı ve kayıptır bir anne için ve hele ki doğruyu, güzeli, iyiyi savunduğu için çocuğu devlet tarafından haksız yere katledilmişse... Bugün Türkiye-Kürdistan coğrafyasında sosyalist olduğu için, devrimci olduğu için katledilen binlerce insan var, örneklerini versek sayfalar sürer. Ama katledilen, bir şekilde devlet tarafından zarar gören bu insanların annelerinden ve bu annelerin çocuğuna zarar gelmesi ve annelerin bir de kadın olarak sürekli baskı altında tutulması da eklenince nasıl öfkeli ve kararlı bir şekilde, en önde yürüdüklerinin belli başlı örneklerinden bahsedebiliriz.

"Cumartesi Anneleri" ;

Cumartesi Anneleri, 27 Mayıs 1995'ten itibaren bugüne kadar, faşist devletin gözaltında kaybettiği faili meçhul çocukları için her Cumartesi Galatasaray'da toplanıyorlar. 737. haftasında olan Cumartesi Anneleri'nin eylemleri, 95 senesinden beri defalarca yasaklandı, anneler defalarca coplandı, gözaltına alındı. Ancak bugün hala her Cumartesi, Galatasaray'da en önde mücadelelerini sürdürüyorlar..

"Açlık grevindeki siyasi tutsaklar için nöbette olan anneler";

Siyasi tutsaklara uygulanan tecridin kaldırılması amacıyla Leyla Güven'in ve bir çok siyasi tutsağın başlattığı açlık grevi eylemleri 185 gündür hala devam ediyor. Açlık grevleri tüm cezaevlerine yayılıyor ve bunun yanı sıra zindanlarda feda eylemleri yapılıyor. Siyasi tutsakların açlık grevi yaptıkları Bakırköy ve Gebze Cezaevi önünde siyasi tutsakların anneleri 32 gündür nöbet tutuyorlar, oturma eylemleri yapıyorlar. Polisler ise 32 gündür her gün nöbetteki anneleri darp ederek, şiddet uygulayarak gözaltına alıyor. Faşizmin saldırıları devam etse de çocukları için her şeyi yapabilecek güçte olan bu annelerin kararlılığı da her geçen gün artıyor. "En zorlu dönemlerde hep en önde görürsünüz onları. Beyaz tülbentleri, el örgüsü hırkaları ve soğuğa aldırmayan terlikleriyle. Kürt anaları, yoksulluğun anaları, analarımız... Dünya devrim tarihine çoktan yazıldı adlarınız. Sizi tanımak, sizden öğrenmek onurdur." Faşizmin, kapitalizmin insanlığa saldırıları sürerken bugün, Maksim Gorki'nin Ana kitabında, bir devrimci olan Pavel'in annesinin eşinden şiddet gören bir kadinken fabrikada kibrit kutularında bildiri dağıtan devrimci bir kadına dönüşümü, işçi, emekçi annelerimiz için bir örnek olmalıdır.

NAZLI CAN

